

CAUZELE ÎMPOTRIVA ROMÂNIEI

iunie 2008

Rele-tratamente aplicate de terți. Neconsemnarea unor informații esențiale la prezentarea la poliție. Sarcina probei. Răspunderea statului. Lipsa unei anchete efective privind agenții statului. Independența procurorului militar. Anchetă privind terții implicați. Lipsa la două termene consecutive. Furnizarea cu întârziere a unor documente solicitate de Curte

art. 3 din Convenție
art. 34 din Convenție

1. În condițiile în care reclamantul și Guvernul prezintă versiuni contradictorii privind cauza-rezultatul leziunilor numai de către un terț sau și de către agenți ai statului, neconsemnarea de către autorități a unor informații esențiale privind starea în care se afla reclamantul la momentul reținerii sale de către poliție determină Curtea să respingă teza Guvernului, conform căreia leziunile suferite de reclamant au fost cauzate exclusiv de terț. Or, statul român nu este în măsură să dea o explicație satisfăcătoare cu privire la originea leziunilor suferite, în ansamblu, de reclamant. Mai mult, reclamantul a fost reținut de poliție peste șapte ore, înainte de a fi fost spitalizat, interval de timp în care agenții de poliție nu au luat nicio măsură adecvată pentru îngrijirea reclamantului, încălcând astfel obligația de a proteja sănătatea unei persoane private de libertate. Nici examinarea medicală a reclamantului nu se circumscrie Recomandărilor CPT (pct. 2), iar organele de poliție nu au făcut ceea ce ar fi trebuit să facă în mod rezonabil, pentru a asigura reclamantului protecția necesară și a preîntâmpina riscurile reale ce îi amenințau sănătatea, odată intrat în sediul poliției (reclamantul a fost închis, pe durata reținerii sale, în curtea sediului poliției, împreună cu fratele agresorului).

Date fiind gravitatea leziunilor prezentate de reclamant și chiar presupunând că fusese vătămat înaintea aducerii sale la postul de poliție, din moment ce polițiștii au observat starea în care se afla, ar fi trebuit să acționeze cu promptitudine și diligență pentru a-l prezenta la un consult medical ori a-l transporta la spital. În consecință, ansamblul acestor elemente semnifică încălcarea gravă, în latura materială, a art. 3 alin. (1) din Convenție: *încălcare*.

2. Ancheta privindu-l pe agentul statului implicat nu a îndeplinit cerințele art. 3, deoarece, efect al raporturilor interinstituționale, lipsa de independență a procurorului și a instanțelor militare s-a reflectat concret în lipsa de imparțialitate cu care a fost condusă activitatea de cercetare penală a polițistului învinuit: neaudierea unei persoane învinuite; neexaminarea contradicțiilor dintre probe, neaudierea singurului medic legist asupra opiniilor pe care se bazase soluția. Mai mult, raportul de expertiză medico-legală nu întrunește Recomandările CPT adresate Guvernului României, potrivit cu care trebuie să indice nu numai vătămarile corporale constatate, ci și explicațiile pacientului privind modul în care acestea s-au produs, însoțite de avizul medicului privind compatibilitatea vătămarilor cu aceste explicații. În consecință, autoritățile române nu au efectuat o cercetare aprofundată și efectivă a afirmațiilor verosimile ale reclamantului, privind supunerea sa la rele-tratamente, pe perioada reținerii sale la poliție, conform art. 3 din Convenție, în partea sa procedurală: *încălcare*.

3. În ancheta privindu-i pe terți, încetarea procesului penal pentru lipsa părții vătămate la două termene consecutive în condițiile în care, din încheierea de ședință reiese, pe de o parte, că reclamantul era absent iar, pe de altă

parte, că avea termen în cunoștință, iar instanța nu a dispus citarea acestuia la următorul termen, constituia o sancțiune iremediabilă și evident disproportionată care a rupt echilibrul procesual în defavoarea părții vătămate. Art. 3, latura procesuală: *încălcare*.

4. O întârziere nemotivată de peste un an cu care autoritățile au pus la dispoziția reclamantului documentele solicitate de Curte, combinată cu alte presiuni exercitate asupra reclamantului, interpretate drept acte de intimidare (presiunile exercitate asupra sa de doi medici militari de la închisoarea Timișoara), reprezintă o încălcare a dreptului la recurs individual garantat de art. 34 din Convenție, cu atât mai mult cu cât reclamantul, aflat într-un spațiu închis și cu legături limitate în afară, a fost prin urmare într-o situație vulnerabilă. Art. 34 din Convenție: *încălcare*.

Cauza *IAMBOR împotriva României* (nr. 1), cererea nr. 64536/01, hotărârea din 24 iunie 2008^{*)}

În cauza *Iambor împotriva României*, Curtea Europeană a Drepturilor Omului (Secția a III-a), într-o cameră compusă din: Josep Casadevall, președinte, Elisabet Fura-Sandström, Corneliu Bîrsan, Boštjan M. Zupančič, Alvina Gyulumyan, Egbert Myjer, Ineta Ziemele, judecători, și Santiago Quesada, grefier de secție, după deliberarea din Camera de consiliu din data de 3 iunie 2008, pronunță următoarea hotărâre, adoptată la aceeași dată.

PROCEDURA

1. La originea cauzei se află cererea nr. 64536/01 împotriva României, al cărei resortisant, Simion Iambor (reclamantul), a sesizat Curtea la 22 iulie 2000, în baza art. 34 din Convenția privind apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale («Convenția»).

2. Guvernul român («Guvernul») este reprezentat de Beatrice Ramașcanu, agentul său pe lângă Curtea Europeană a Drepturilor Omului, apoi de Răzvan-Horațiu Radu, care i-a urmat în funcție.

3. Reclamantul s-a plâns în special de relele-tratamente pe care le-a suferit pe perioada reținerii sale la poliție,

precum și de încălcarea dreptului său de recurs în sensul art. 34 din Convenție.

4. La 13 iunie 2005, Curtea a decis să comunice Guvernului cererea. Prevalându-se de dispozițiile art. 29 alin. (3) din Convenție, Curtea a hotărât să analizeze în același timp admisibilitatea și fondul cauzei.

ÎN FAPT

I. Circumstanțele cauzei

5. Reclamantul s-a născut în 1958 și locuiește la Beba-Veche.

A. Relele-tratamente invocate de reclamant

1. Faptele

a) Versiunea reclamantului

6. La 4 aprilie 1999, în jurul orei 11 dimineața, pe când ieșise din locuința sa din Beba Veche pentru a-și cumpăra țigări, reclamantul a fost strigat de o cunoștință, Viorel C., care i-a spus că a auzit că reclamantul l-a căutat acasă. Reclamantul a recunoscut, explicându-i că îl căuta pe un anume Mircea H., unul din angajații lui Viorel C, care l-ar fi agresat pe fiul său, spărgându-i dinții. Viorel C. l-a invitat atunci pe reclamant la el acasă, pentru continuarea discuției, cei doi deplasându-se cu mașina. Odată ajunși în grădina casei lui Viorel C., acesta s-a năpustit asupra reclamantului și a început să îl lovească cu pumnii. După care, i-a spus că poate da explicații poliției și l-a dus la secție, care se afla vizavi. Polițistul Costel L. l-a instalat pe un scaun și i-a spus să aștepte. A ieșit apoi cu Viorel C. în curte, unde au discutat câteva minute. Odată întors în birou, polițistul i-a pus reclamantului cătușele și a început să îl bată, urmat de Viorel C. În cursul după-amiezii a sosit la secție fratele lui Viorel C., Ioan C., primarul comunei Beba Veche, însoțit de viceprimarul Tiberiu F. Reclamantul a fost legat cu cătușele de piciorul mesei, primind lovituri cu pumnii și picioarele din partea polițistului și a celor trei civili prezenți, până a căzut la pământ, cu fața plină de sânge.

7. În jurul orei 19.30 a sosit la fața locului șeful secției, Iulian S.. Când a văzut starea critică în care se afla reclamantul, a chemat asistenta medicală a comunei, medicul nefiind disponibil. Asistenta le-a cerut polițistilor să îl transporte de urgență la spital.

8. În seara zilei de 4 aprilie 1999, în jurul orei 21.15, reclamantul a fost internat la spitalul din Sânnicolau Mare.

9. Acesta a fost externat la 8 aprilie 1999.

^{*)} Traducere de *Raluca Feneșan*, traducător autorizat, București.

b) Versiunea Guvernului

10. La data de 4 aprilie 1999, în jurul orei 14.30, reclamantul a fost văzut de Roxa B., bunica lui Viorel C., furișându-se în grădina și casa acestuia, aparent în căutare de bani sau alte valori. Aflând acest lucru, Viorel C. a plecat să îl caute pe reclamant, l-a găsit și l-a adus la el acasă, unde au început să se certe. Reclamantul a încercat să scape însă a fost prins de Viorel C. Cei doi s-au rostogolit la pământ, apoi Viorel C. a început să îl lovească. Apoi, l-a dus la postul de poliție comunal, unde a depus plângere împotriva acestuia pentru violare de domiciliu, cerând polițistului de serviciu, subofițerul Costel L., să ia măsurile legale.

11. Fratele lui Viorel, Ioan C., a sosit și el la poliție, însoțit de Tiberiu F.

12. Polițistul Costel L. a plecat de la secție pentru a face câteva investigații preliminare, închizându-l pe reclamant cu cheia în curtea interioară a clădirii Poliției și cerând celorlalte persoane prezente să îl urmeze.

13. Polițistul s-a deplasat la domiciliul lui Viorel C. pentru o cercetare la fața locului, unde a întocmit două procese-verbale. Apoi, le-a cerut lui Viorel C. și lui Tiberiu F. să meargă cu mașina să îl caute pe șeful lui, Iulian S. și să îl aducă la secție.

14. Rămas singur cu reclamantul, polițistului Costel L. i-a fost teamă ca acesta să nu scape și i-a pus cătușele până la sosirea șefului său.

15. După sosirea lui Iulian S., cei doi polițiști l-au dus pe reclamant la o secție de poliție din orașul Sânnicolau Mare, pentru investigații aprofundate.

16. Întrucât reclamantul se plângea că îl dor coastele, a fost transportat la spitalul orașenesc Sânnicolau Mare.

2. Examenе medico-legale

a) Examenе efectuate imediat după evenimentele din 4 aprilie 1999

17. La 4 aprilie 1999, chirurgul M.P. de la spitalul Sânnicolau Mare a întocmit o foaie de observație clinică, care conținea următoarele observații:

„Antecedente heredo-colaterale fără relevanță clinică; antecedente personale fiziologice sau patologice fără relevanță clinică; (...)

Istoric boală: în cursul după-amiezii, (...) [Dl. Iambor] a fost victima unei agresiuni fizice. Acesta a primit lovituri de picioare la nivelul regiunii cefalice [și al regiunii toracice] care i-au provocat dureri (...) și dificultăți respiratorii, accentuate în timpul mișcării [corpului].

A fost dus la spital de agentul de poliție Costel L. pentru examene specializate și eventuale îngrijiri.

Examen local:

- traumatism minor al piramidei nazale, cu sensibilitate la palpate, fără semne clinice de fractură;
- hematom suborbital stâng de 2 x 2 cm;
- contuzii și hematoame la buza superioară;
- mai multe excoriații pe partea dorsală inferioară a toracelui și în regiunea lombară;
- hemitorace stâng dureros, hipertonicitate musculară la palpate, cu semne clinice (...) de fracturi ale arcurilor costale VII-X; emfizem subcutanat la nivelul inferior al feței postero-laterale;
- sufuziuni sangvine pe fața anterioară laterală a hemitoracelui stâng; (...)

18. Pe perioada spitalizării, reclamantul a fost examinat de mai mulți specialiști, dintre care un orelist și un chirurg. I s-au acordat îngrijiri și i s-au făcut radiografiile. Nefiind disponibil un radiolog, radiografiile nu au fost interpretate.

19. Întrucât starea de sănătate i s-a ameliorat, reclamantul a fost externat la 8 aprilie 1999. Cu această ocazie, medicul M.P. a notat pe foaia de observații următoarele:

„[Dl. Iambor] a fost spitalizat de urgență în urma unei agresiuni fizice cu lovituri de pumni și picioare la nivelul regiunilor cefalică și toracică. La examenul clinic, am constatat un traumatism al piramidei nazale, un hematom (...) suborbital la ochiul stâng, o tumefiere a buzei inferioare, un emfizem subcutanat la nivelul inferior al regiunii postero-laterale al hemitoracelui stâng, cu semne clinice de fractură a arcurilor costale CVII-CX stângi și o dilatație pulmonară bilaterală.

[Dlul. Iambor] i s-a administrat un tratament (...) anti-inflamator, antibiotic, sedativ, cu odihnă la pat, imobilizarea hemitoracelui stâng (...). Evoluție aparent favorabilă.

Examenul ORL arată o deviație post-traumatică a septului nazal care necesită intervenție chirurgicală (...).

Examenul de chirurgie toracică (radiografiile neinterpretate de un radiolog) arată o puternică contuzie la nivelul hemitoracelui stâng. Se recomandă tratament conservator.”

20. La 9 aprilie 1999, reclamantul a fost examinat de M.C., medic legist de la laboratorul medico-legal din Timișoara. Raportul medico-legal întocmit în urma examinării conținea următoarele constatări:

- „1. O echimoză verde-vioacee la nivelul zonei suborbitale stângi, extinsă până în zona mandibulei;
2. O echimoză verde-vioacee de ½ cm în partea stângă a bărbiei;
3. Imobilizarea terapeutică a hemitoracelui stâng;

4. În zona lombară și pre-vertebrală dreaptă: multiple excoriații liniare, de unu până la opt centimetri, acoperite cu o crustă hematică și o plagă semicirculară cu concavitate orientată dreapta și extremități eritematoase ușor descendente, ocupând o suprafață de zece centimetri din optsprezece;

Din registrul de consultații medicale nr. 2604/9.04.99 al Policlinicii nr. 1 Timișoara reiese că [DI. Iambor] nu prezenta vătămări traumatice ale oaselor nazale; că la nivelul hemitoracelui stâng prezenta un traseu de fractură transversală a coastei nr. 9, pe linia axilară posterioară, cu nivel minim al lichidului de bază (hemitorace).

Aceste vătămări pot data din 4 aprilie 1999 și este posibil să fi fost cauzate de lovituri directe și repetate, cu ajutorul unui obiect contondent. [DI. Iambor] necesită optsprezece zile de îngrijiri medicale, în cazul în care nu intervin complicații.”

21. Considerând că certificatul medico-legal menționează greșit și contrar foii de observație clinice întocmită la data internării, că nu există leziuni traumatice la nivelul nasului, reclamantul a solicitat Parchetului militar Timișoara o nouă examinare de către un medic legist.

22. Printr-o adresă din 13 aprilie 1999, Parchetul militar a solicitat laboratorului medico-legal Timișoara să îl «reexamineze» pe DI. Iambor, ținând cont de foaia de observație clinică întocmită la momentul spitalizării din 4 aprilie 1999.

23. La 14 aprilie 1999, medicul legist M.C. s-a adresat în scris clinicii ORL din Timișoara solicitând examinarea reclamantului pentru a stabili dacă prezintă leziuni traumatice la nivelul piramidei nazale, în special o deviație de sept nazal.

24. Printr-o adresă din aceeași dată, transmisă institutului medico-legal, medicul M. de la spitalul Sânnicolau Mare a confirmat în termenii următori traumatismul suferit de reclamant:

„Ca urmare a adresei dumneavoastră nr. 478/1999, vă confirmăm că pacientul Iambor Simion, în vârstă de 41 de ani, cu domiciliul în Beba Veche, (...) a fost internat la spitalul Sânnicolau Mare, la secția de chirurgie (foaia de observație nr. 1547) în perioada 4-8 aprilie 1999. S-a stabilit următorul diagnostic: agresiune fizică, traumatism toracic cu fracturi ale arcurilor laterale CVIII-CX stângi (fără confirmare din partea medicului radiolog), traumatism cranio-facial acut închis, cu deviație posttraumatică a septului nazal.

Pacientul a urmat tratament conservator cu evoluție favorabilă.

Din motive de ordin administrativ, nu i s-a eliberat foaia de observație la externare.”

25. Printr-o adresă din 16 aprilie 1999, medicul legist de la laboratorul medico-legal, M.C., care efectuase prima expertiză, a răspuns Parchetului militar că leziunile constatate la nivelul oaselor nazale ale reclamantului erau anterioare agresiunii din 4 aprilie 1999. Adresa era formulată în termenii următori:

„După confruntarea examenului clinic obiectiv efectuat la data internării, cu examenul clinic ORL, prin care s-a stabilit diagnosticul de deviație de sept nazal și de înfundare a fosei nazale drepte, și cu examenul radiologic din 9 aprilie 1999, care infirmă existența unor leziuni traumatice ale oaselor nazale propriu-zise, consider că rezultatele examenului clinic sunt conforme cu realitatea, însă se referă la leziuni a căror dată, deși nu poate fi precizată, este cu mult anterioară traumatismului suferit la 4 aprilie 1999.”

26. La 10 mai 1999, medicul legist M.C. a solicitat din nou explicații Spitalului Sânnicolau Mare cu privire la existența sau lipsa, la data internării din 4 aprilie 1999, a unor leziuni la nivelul nasului.

27. La 19 mai 1999, medicul M.P. de la spitalul Sânnicolau Mare i-a răspuns că diagnosticul stabilit la 4 aprilie 1999 de către secția de chirurgie a spitalului a fost: «1. traumatism toracic cu semne clinice de fractură a arcurilor costale laterale C VII-C X; 2. traumatism cranio-facial acut închis – deviație post-traumatică a septului nazal». Acesta a adăugat că la data spitalizării nu era niciun medic radiolog la spital.

Acesta a remarcat că din foaia de observație a reclamantului rezulta un «traumatism minor al piramidei nazale, cu sensibilitate la palpare, fără semne clinice de fractură». A mai precizat că în opinia sa deviația de sept era anterioară agresiunii.

b) Examine medicale ulterioare

28. La patru ani de la data agresiunii din 4 aprilie 1999, reclamantul, care ispășea o pedeapsă cu închisoarea fără legătură cu faptele ce stau la baza prezentei cauze, a fost internat de mai multe ori: între 7 ianuarie și 17 februarie și între 2 și 13 iunie 2003 la spitalul penitenciar Dej, apoi între 18 și 30 iulie 2003, la spitalul penitenciar București Rahova.

29. La 13 martie 2003, o comisie formată din trei experți, un medic legist, un medic specialist ORL de la spitalul militar Timișoara și medicul închisorii Timișoara și-a exprimat părerea cu privire la posibilitatea îngrijirii reclamantului în mediul carceral:

„Iambor Simion prezintă o deviație de sept nazal cu deficiențe funcționale medii. Necesită tratament medicamentos ce poate fi administrat în rețeaua sanitară a Direcției Generale a Penitenciarelor. În caz de agravare a simptomelor, poate fi spitalizat într-o clinică specializată.”

30. Pe baza acestui raport, Judecătoria Timișoara a respins la 7 aprilie 2003 cererea de suspendare a executării pedepsei formulată de reclamant.

31. La 13 iunie 2003, medicul specialist de chirurgie generală de la Spitalul Penitenciar Dej a întocmit următorul raport medical cu privire la reclamant:

„Pacientul a fost spitalizat de la 7 ianuarie la 17 februarie 2003 întrucât acuza dureri în regiunea occipitală, epistaxis repetat, dificultăți respiratorii, deformarea piramidei nazale, dureri lombare și o erupție eritematoasă pruriginoasă generalizată.

În urma examenului clinic general și al examenului ORL, s-a stabilit diagnosticul de deviație de sept nazal post-traumatică, spondilită anchilozantă (...) și scabie.

Pacientul a urmat tratament antiinflamator (...); se recomandă intervenție chirurgicală pentru dismorfia facială.

La 2 iunie 2003, pacientul a revenit la secția de chirurgie pentru o intervenție chirurgicală ORL, care nu s-a putut efectua întrucât nu era disponibil un chirurg ORL. Pacientul va reveni în luna august 2003.”

32. La 29 iulie 2003, un medic ORL de la spitalul penitenciar București Rahova a întocmit următorul raport cu privire la reclamant:

„Examenul clinic ORL a indicat o deviație post-traumatică de sept nazal deja veche, fără determinări patologice consecutive, cu deficiențe funcționale medii (înfundarea parțială a fosei nazale stângi).

Examenul paraclinic efectuat (hematologie și biochimie sangvină, radiografie SAF) confirmă diagnosticul clinic menționat.

Ținând cont de faptul că deficitul estetic este un aspect important al afecțiunii pacientului, recomand o intervenție de rinoseptoplastie, care se va efectua în cadrul unei operații unice, după eliberarea pacientului, mediul carceral nefiind propice pentru o evoluție postoperatorie favorabilă în caz de intervenție cu caracter estetic.”

B. Cercetarea penală privind relele-tratamente suferite de reclamant

1. Plângerea privind agresiunea suferită de reclamant la 4 aprilie 1999. Dosarul penal nr. 203/P/1999 deschis de Parchetul Judecătoriei Sânnicolau Mare

33. În urma plângerii formulate de Viorel C. împotriva reclamantului, la 4 aprilie 1999, pentru tentativă de furt

și violare de domiciliu, Parchetul Judecătoriei Sânnicolau Mare a deschis dosarul penal nr. 203/P/1999.

34. La dosarul de cercetare penală au fost depuse procesul-verbal de cercetare la fața locului și procesul-verbal de identificare a reclamantului, încheiate de polițistul Costel L. la 4 aprilie 1999, precum și două declarații, a lui Viorel C. și respectiv a lui Tiberiu F., din 4 aprilie 1999. Procesul-verbal de identificare a reclamantului menționa următoarele:

„Astăzi [4 aprilie 1999], la ora 15, mi s-a solicitat intervenția pentru următoarele fapte: Iambor Simion a pătruns în locuința lui [C.] Viorel din Beba Veche (...), unde [C.] Viorel l-a surprins, apoi reținut.

În același timp, am constatat că Iambor Simion a fost agresat de [C.] Viorel și că prezintă urme de sânge pe față și se plânge de dureri la piept.

În prezența martorului asistent [F.] Tiberiu (...), am procedat la identificarea persoanei aduse; am stabilit că acesta este Iambor Simion, fiul lui (...), care a afirmat că și-a pierdut cartea de identitate.”

35. La 14 aprilie 1999, reclamantul a sesizat Parchetul de pe lângă Judecătoria Sânnicolau Mare cu o plângere penală împotriva polițistului Costel L. și a altor trei persoane pe care le învinuia de faptul că la data 4 aprilie 1999 l-au supus la rele-tratamente, respectiv Viorel C., Ioan C. și Tiberiu F.

36. Plângerea sa a fost conexată la dosarul nr. 203/P/1999, deschis în urma plângerii introduse împotriva sa de Viorel C.

37. Poliția Sânnicolau Mare a strâns mai multe declarații în cadrul cercetării penale privind cele două plângeri penale conexe.

38. Audiata la 1 iunie 1999, polițistul Costel L. a declarat că reclamantul a fost adus la postul de poliție de către C. Viorel, care îl bătuse, surprinzându-l în grădina sa, în plină tentativă de furt. Polițistul a adăugat: «Eu, la secție, am înregistrat plângerea depusă de C. Viorel pentru tentativă de furt și violare de domiciliu și am efectuat o cercetare la fața locului (...), încheind un proces-verbal de cercetare la fața locului și proces-verbal de identificare a făptuitorului». Polițistul nu a dat în declarația sa detalii despre semnele vizibile de agresiune asupra reclamantului pe care acesta la prezenta la sosirea sa la postul de poliție.

39. La 5 iunie 1999, Viorel C. a fost audiat de poliția Sânnicolau Mare. Acesta a declarat că l-a prins pe reclamant din spate, s-a aruncat asupra lui și l-a adus cu forța la postul de poliție, unde l-a lăsat pentru a se duce să-l caute pe șeful de post. Acesta a mai precizat că nu l-a agresat pe reclamant nici la el acasă nici la postul de poliție și că nu a văzut să i se fi pus cătușele.

40. Audiat la 5 iunie 1999 de poliția Sânnicolau Mare, Tiberiu F., viceprimarul comunei Beba Veche, a declarat că la 4 aprilie 1999, pe când se afla acasă, a asistat la o altercație între reclamant și Viorel C., în grădina acestuia, și că primul a fost adus la poliție «stâlcit în bătaie».

41. Dintr-un certificat din data de 7 aprilie 1999 depus la dosarul de cercetare penală reiese că Tiberiu F. suferea de miopie avansată la ambii ochi, de cataractă la ochiul drept și de desprinderea retinei la ochiul stâng, că vedea de la o distanță de 20 m cu ochiul stâng și că vederea ochiului drept era de asemenea redusă.

42. Audiată la 5 iunie 1999 de poliția Sânnicolau Mare, Roxa B., bunica lui Viorel C., a afirmat că l-a surprins pe reclamant scotocind prin casa nepotului său și că, fiind cuprinsă de teamă, nu a văzut nimic altceva și că nu știa dacă nepotul său îl bătuse sau nu pe Simion Iambor, în grădină ori la postul de poliție.

43. La 8 iunie 1999, poliția Sânnicolau Mare a mai audiat cinci martori, respectiv F.M.I., T.N.C., I.V. și C.C. Toți aceștia au declarat că la 4 aprilie 1999 l-au văzut pe reclamant ieșind dintr-un bar comunal pentru a se duce să îl caute pe Viorel C. sau deplasându-se spre casa acestuia. Niciunul dintre cei patru martori nu a făcut vreo mențiune cu privire la agresiunea căreia reclamantului îi fusese victimă.

44. La 16 iunie 1999, Parchetul de pe lângă Judecătoria Sânnicolau Mare și-a declinat competența în favoarea Parchetului militar teritorial Timișoara, având în vedere calitatea de polițist a uneia dintre persoanele învinuite de agresarea reclamantului.

2. Plângerea depusă de reclamant împotriva medicului legist. Dosarul nr. 5148/P/99 deschis de Parchetul de pe lângă Judecătoria Timișoara

45. La 17 noiembrie 1999, reclamantul a depus plângere împotriva medicului legist M.C., de la laboratorul de medicină legală din Timișoara. Acesta era învinuit de omiterea cu intenție a unor mențiuni în certificatul medical din 9 aprilie 1999, în special cele privind leziunile de la nas, cu scopul de a reduce gravitatea efectelor produse de relele-tratamente invocate de reclamant, în favoarea învinuiților. Pentru această plângere Parchetul de pe lângă Judecătoria Timișoara a deschis dosarul nr. 5148/P/99.

46. Printr-o adresă din 12 ianuarie 2000, Parchetul respectiv solicita Parchetului militar Timișoara conexarea dosarului cu nr. 5148/P/99 la dosarul deschis în urma depunerii de către reclamant a unei plângeri împotriva polițistului Costel L. și a celorlalte trei persoane pe care le învinuia de a-l fi supus la rele-tratamente.

3. Investigarea celor două plângeri formulate de reclamant. Dosarul nr. 573/P/1999 deschis de Parchetul militar teritorial Timișoara

47. Parchetul militar teritorial Timișoara a deschis dosarul penal nr. 573/P/1999 pentru polițistul Costel L. și celelalte trei persoane învinuite de a-l fi supus pe reclamant la rele-tratamente, precum și pe medicul legist M.C. Parchetul militar a introdus în dosar și plângerea depusă de Viorel C. împotriva reclamantului pentru violare de domiciliu și tentativă de furt.

48. Audiat la 19 mai 2000 de procurorul militar, polițistul Costel L. a declarat că, la 4 aprilie 1999, în jurul orei 14, Viorel C. s-a prezentat la secția de poliție însoțit de reclamant, «care se plângea de dureri la piept și se ștergea mereu la gură cu un șervețel». La scurt timp după aceasta, a sosit la poliție și Tiberiu F. Atunci polițistul l-a identificat pe reclamant în prezența lui Tiberiu F.

49. Acesta a plecat apoi de la secție acasă la Viorel C., pentru a proceda la o verificare a faptelor prezentate de acesta. Astfel, s-a deplasat la fața locului pentru a întocmi un proces-verbal de constatare, «lăsându-i pe Simion Iambor și Ioan C. în curtea secției de poliție, întrucât reclamantul se plângea de dureri la piept și voia să evite o nouă încăierare între partea vătămată [Viorel C.] și [Simion Iambor].»

50. După întocmirea procesului-verbal de constatare la domiciliul lui Viorel C., i-a cerut acestuia și lui Tiberiu F. să meargă să îl caute pe șeful său, după care s-a întors la secție «pentru a-l interoga pe Iambor Simion». Rămânând singur cu reclamantul la poliție și cunoscându-l pe acesta drept un «delincvent» capabil să fugă, i-a pus cătușele, «din motive de siguranță», legându-i astfel cu cătușele mâna stângă de piciorul mesei la care era așezat pentru a fi interogat.

51. După sosirea șefului său, ofițerul Iulian S., i-a scos cătușele și a chemat-o pe sora medicală L.U., care a considerat că reclamantul nu prezintă leziuni externe grave. Au decis atunci să procedeze la reținerea acestuia, de teamă ca acesta să nu fugă. Cei doi polițiști l-au condus apoi pe reclamant la poliția Sânnicolau Mare «pentru a fi dus la închisoare».

52. În cele din urmă, căpitanul Z. de la poliția Sânnicolau Mare a cerut ca reclamantul să fie dus la spital «pentru a se verifica dacă acesta poate suporta regimul de detenție», însă medicul de gardă a constatat că reclamantul are mai multe coaste fracturate și a decis să îl interneze.

53. Audiat la 19 mai 2000 de către procurorul militar, Iulian S., șeful postului de poliție Beba Veche, a declarat

că sosind la secție, în data de 4 aprilie 1999, l-a găsit pe reclamant legat cu cătușele de piciorul mesei și suferind de dureri la piept. l-a cerut lui Costel L. să îi scoată cătușele și să o cheme pe sora medicală a comunei. Aceasta nu a constatat vreun indiciu de suferință deosebită la reclamant. Iulian S. l-a condus apoi pe reclamant la secția de poliție Sănnicolau Mare pentru a fi reținut în arestul poliției, apoi, la cererea căpitanului Z, la spitalul orașenesc. Acesta nu a văzut ca reclamantul să fi fost agresat nici înăuntrul nici în afara sediului poliției Beba Veche. La 8 iunie 2000, procurorul militar a primit din partea Iulian S. o declarație asemănătoare.

54. La 29 mai 2000 procurorul militar l-a audiat ca martor pe Vasile P., care nu participase și nu asistase la evenimentele din 4 aprilie 1999. Acesta a declarat că nu știe nimic cu privire la incidentul din 4 aprilie 1999. A mai precizat că în cursul anului 1998 a fost abordat și înjurat de reclamant, pe care l-a «împins puțin». Această altercație a fost urmată de o plângere penală împotriva sa, în care Iambor susținea că Vasile P. i-ar fi spart nasul, fapt ce nu corespundea adevărului.

55. La 8 iunie 2000, procurorul militar l-a audiat din nou pe polițistul Costel L., în aceeași zi având loc și o confruntare între acesta și reclamant. Polițistul a declarat că la sosirea la postul de poliție, reclamantul «prezenta leziuni la nivelul nasului și în zona coastelor».

56. În aceeași zi, procurorul i-a prezentat reclamantului declarația polițistului, pentru a o confrunța cu propria versiune. Acesta a contestat cele declarate de polițist, afirmând că în realitate fusese legat de un scaun și bătut de cei doi frați [C.], de Tiberiu [F.] și de subofițer, care l-a lovit cu cătușele peste nas. Scopul urmărit de aceștia era de a-l determina să recunoască infracțiunile pe care era învinuit că le-ar fi comis.

57. Audiată la 8 iunie 2000 de procurorul militar, asistenta medicală L.U. a declarat că a fost chemată de șeful secției de poliție pentru a-l examina pe reclamant, care se plângea de dureri în zona coastelor. Aceasta a declarat că nu a observat leziuni în zona feței și că nu a vorbit deloc cu reclamantul, însă că le-a sugerat polițiștilor să îl transporte la spital, având în vedere că tot aveau de gând să îl ducă la Sănnicolau Mare.

58. Căpitanul Z. de la poliția Sănnicolau Mare a fost audiat de procurorul militar la 8 iunie 2000. Acesta a declarat că în jurul orei 22, polițistul Costel L., împreună cu frații [Viorel și Ioan] C. i l-au adus pe reclamant, propunându-i să îl aresteze preventiv. Acesta a refuzat, în lipsa avizului biroului de cercetări penale. L-a auzit pe reclamant văietându-se de dureri în zona coastelor însă «fără să spună cine i le-a provocat». Acesta nu a

observat leziuni la nivelul feței, dar a observat că reclamantul se ținea de zona coastelor. Apoi, i-a ordonat subofițerului Costel L. să îl transporte pe reclamant la spital.

59. La 8 iunie 2000 a fost audiat de Parchetul militar și fiul reclamantului, atunci în vârstă de 20 de ani. Acesta a declarat că aflându-se la o distanță de circa 200 de metri de casa lui Viorel C., l-a văzut pe acesta și pe polițistul Costel L. ținându-l pe tatăl său și ducându-l cu forța la secție. L-a văzut apoi pe Tiberiu F. ducându-se la poliție. Cinci-șase ore mai târziu, Viorel C. și polițistul Costel L. l-au scos pe tatăl său și l-au urcat într-o mașină.

60. La 8 iunie 2000 procurorul militar l-a audiat ca martor pe I.P., care nu participase și nu asistase la evenimentele din 4 aprilie 1999. Acesta nu a făcut nicio mențiune cu privire la evenimente, însă a dezmințit că ar fi încercat să îl convingă pe reclamant să își retragă plângerea împotriva fraților C. și a polițistului, oferindu-i o sticlă de coniac.

61. La 19 iulie 2000, procurorul militar l-a audiat pe Viorel C. Acesta a declarat că avusese «o încăierare [cu reclamantul]» pentru a-l împiedica să fugă, că l-a trântit la pământ și că s-a aruncat asupra lui, după care l-a dus la postul de poliție «fără violență». Acolo, polițistul [L.] nu l-a agresat pe Iambor Simion, cerându-i doar să dea o declarație scrisă de mână.

62. Ioan C., fratele lui Viorel C. și primarul comunei Beba Veche, nu a fost audiat de Parchet în legătură cu plângerea penală a reclamantului privind relele-tratamente pe care pretindea că le-a suferit la 4 aprilie 1999. Parchetul militar Timisoara nu a mai audiat alți martori.

63. La 26 iulie 2000, Parchetul a primit din partea medicului legist M.C. o adresă în care acesta menționa că reclamantul s-a prezentat la laboratorul de medicină legală fără documente de identitate sau medicale, doar cu «două-trei radiografii neinterpretate» pe care solicita să i le citească un medic. Medicul legist M.C. i-a eliberat atunci un certificat medico-legal. La 16 aprilie 1999, reclamantul a revenit, plângându-se că respectivul certificat nu menționa leziunea de la nas. Conform medicului legist, acesta «pretindea existența unei fracturi a piramidei nazale, neconfirmată radiologic». Mediul legist a adăugat că, «fie și presupunând realitatea acesteia, conform criteriilor medicinei legale, acest tip de leziune necesită douăsprezece-paisprezece zile de îngrijiri medicale.»

64. Medicul legist a explicat apoi că, având în vedere întoarcerea reclamantului de nenumărate ori la serviciul de medicină legală, a solicitat Spitalului Sănnicolau Mare informații medicale privind leziunile constatate la data internării. Printr-o adresă din 19 mai 1999,

medicul M. i-a adus la cunoștință că reclamantul prezenta, la momentul internării, «un traumatism minor al piramidei nazale, cu sensibilitate la palpare, fără semne clinice de fractură».

65. În încheierea adresei, medicul legist M.C. nota că în opinia sa deviația de sept nazal era cu mult anterioară agresiunii denunțate de reclamant, așa cum părea să arate, după părerea sa, fotografia de pe permisul de conducere al reclamantului, eliberat în 1977.

66. Printr-o decizie din 4 septembrie 2000, Parchetul militar Timișoara a dispus neînceperea urmăririi penale pentru polițistul Costel L., medicul M.C., precum și Ioan C. și Tiberiu F., pe motiv că probele administrate nu confirmă învinuirile aduse de reclamant. În privința lui Viorel C., Parchetul și-a declinat competența în favoarea Judecătoriai Sânnicolau Mare. De altfel, Parchetul militar Timișoara și-a declinat competența în favoarea Parchetului civil de pe lângă Judecătoria Sânnicolau Mare și pentru plângerea împotriva reclamantului privind violarea de domiciliu și tentativa de furt.

67. Conform punctului 4 din dispozitivul deciziei din 4 septembrie 2000, spre deosebire de primul punct, Viorel C. și Ioan C. erau trimiși în fața Judecătoriai Sânnicolau Mare, pentru acuzația de loviri și alte violențe aduse reclamantului.

4. Contestarea de către reclamant a deciziei din 4 septembrie 2000

68. Reclamantul a formulat recurs administrativ la organul ierarhic superior împotriva deciziei de neîncepere a urmăririi penale pronunțate de Parchetul militar Timișoara. La 11 decembrie 2000 și 31 iulie 2001, Secția parchetelor militare de pe lângă Curtea Supremă de Justiție a confirmat decizia Parchetului militar Timișoara din 4 septembrie 2000. Din copia dosarului nr. 101/2000 prezentată de Guvern, dosar la care s-a conexas dosarul nr. 305/2001, rezultă că Secția parchetelor militare de pe lângă Curtea Supremă de Justiție nu a efectuat acte suplimentare de cercetare penală privind plângerea formulată de reclamant.

69. În referatul său din 29 noiembrie 2000, după la dosar fără a fi comunicat reclamantului, procurorul O. reține sumar că la 4 aprilie 1999, reclamantul a pătruns în locuința lui Viorel C. «cu intenția evidentă de a fura» și că la puțin timp după aceea, a fost găsit de Viorel C. care «i-a dat mai multe lovituri, ducându-l la poliție în vederea investigării».

70. Reclamant a sesizat Tribunalul militar București cu un recurs împotriva deciziilor Parchetului. După trei amânări succesive ale cauzei pentru vicierea procedurii de citare, tribunalul l-a audiat pe reclamant la termenul

din data de 30 ianuarie 2002. Asistat de un avocat, reclamantul a solicitat Tribunalului recalificarea faptelor denunțate: calificarea de loviri și alte violențe reținută de Parchet și prevăzută de Codul penal la art. 180, să fie înlocuită cu cea de vătămare corporală, în sensul art. 181 din Codul penal.

71. Tribunalul militar București s-a pronunțat la 30 ianuarie 2002. Judecând exclusiv pe baza dosarului de cercetare penală pus la dispoziție de Parchetul militar, a respins recursul formulat de reclamant, constatând și decesul între timp al lui Tiberiu F., unul dintre învinuiți.

72. Tribunalul a formulat următoarele observații:

„La 4 aprilie 1999, în jurul orei 14.30, Iambor Simion a fost văzut de Roxa B. în casa lui Viorel C., scotocind prin dulapuri și sertare în căutare de bani. Iambor Simion și-a motivat prezența în casa lui Viorel C. spunând că de fapt căuta pe altcineva, după care a plecat.

Aflând acest lucru, Viorel C. a plecat să îl caute pe Iambor Simion, l-a găsit și l-a invitat la el acasă. Odată ajunși, Viorel C. l-a întrebat cu ce motiv îi intrase în casă. Încercând să scape, Viorel C. l-a prins, l-a trântit la pământ și l-a agresat fizic.

Viorel C. l-a dus apoi pe Iambor Simion la postul de poliție, cerându-i polițistului Costel L. să ia măsurile legale. La puțin timp după aceea, au sosit la secție și Ioan C. și Tiberiu F. Polițistul a decis atunci să efectueze anumite acte de anchetă. După ce le-a spus celor trei să plece, l-a lăsat pe Iambor Simion în curtea sediului poliției și, închizând poarta principală cu cheia, s-a deplasat la domiciliul lui Viorel C. pentru o cercetare la fața locului, unde a încheiat un proces-verbal. Polițistul împreună cu cei trei civili s-au întâlnit apoi din nou la sediul poliției.

Întorcându-se la secție, Costel L. a considerat necesar să îl cheme pe șeful său, Iulian S., care se afla la domiciliu [în altă comună]. Viorel C. și Tiberiu F. s-au deplasat în mașină la domiciliul lui Iulian S. și l-au adus la postul de poliție din Beba Veche.

Între timp, reclamantul a rămas singur cu polițistul Costel L., care, aflând că acesta a încercat să scape, i-a pus cătușele pentru a împiedica o nouă tentativă de fugă. La sosirea șefului său, Costel L. i-a scos cătușele reclamantului.

După efectuarea altor câteva acte de cercetare penală, cei doi polițiști l-au condus pe reclamant la o secție de poliție din Sânnicolau Mare, unde acesta a început să se plângă de dureri în zona coastelor, motiv pentru care a fost transportat de urgență la spitalul orașenesc, unde a și fost internat.”

73. Tribunalul militar a stabilit că vătămrile corporale suferite de Iambor Simion erau anterioare sosirii sale la

postul de poliție, fiind provocate în timpul altercației cu Viorel C.

74. În privința acestuia, Tribunalul a constatat că la 8 iunie 2000 s-a deschis un dosar de urmărire penală și că dosarul cauzei a fost înaintat Judecătoriei Sânnicolau Mare.

75. Referitor la învinuirile aduse medicului legist M.C., Tribunalul a confirmat constatările Parchetului. Acesta a menționat următoarele:

„Iambor Simion s-a prezentat la medicul legist fără actul de identitate și fără foaia de observație clinică eliberată la externarea din spital, ci doar cu câteva radiografii neinterpretate. În aceste condiții, medicul legist M.C. a solicitat clinicii nr. 1 din Timișoara să interpreteze radiografiile reclamantului. Clinica a răspuns că «piramida nazală a reclamantului nu a suferit leziuni traumatiche osoase». Pentru celelalte leziuni suferite de Simion Iambor, medicul legist a apreciat că sunt necesare optsprezece zile de îngrijiri medicale pentru însănătoșirea reclamantului.

În urma demersurilor lui Iambor Simion, s-a solicitat foaia de observație clinică întocmită la internare, precum și un certificat medical. Astfel, chirurgul M.P. a apreciat că reclamantul suferise un traumatism al piramidei nazale, fără semne clinice de fractură. Mai mult, în urma examenului ORL, s-a constatat o deviație a septului nazal, fără a se preciza vechimea acesteia. După multe insistențe, medicul legist a obținut de la Iambor Simion un act de identitate cu fotografie, respectiv permisul de conducere al acestuia, eliberat la 18 ianuarie 1977. Pe actul respectiv se putea observa o deviație a piramidei nazale spre stânga. Prin urmare, deviația de sept avea o vechime ce nu putea fi precizată, fiind oricum anterioară agresiunii litigioase.”

76. Tribunalul a stabilit că Parchetul a dispus în mod corect neînceperea urmăririi penale.

77. Sesizată cu recurs de către reclamant, Curtea militară de Apel a confirmat hotărârea Tribunalului militar teritorial prin decizia din 25 aprilie 2002. Aceasta a stabilit că Tribunalul a apreciat corect probele administrate de organele de cercetare penală, pe baza cărora Parchetul a dispus neînceperea urmăririi penale împotriva lui Costel L., M.C., Ioan C. și Tiberiu F.

5. Urmarea procesului penal deschis împotriva lui Viorel C. și a lui Ioan C.

78. În urma hotărârii pronunțate la 4 septembrie 2000 de Parchetul militar Timișoara, care a înaintat plângerea formulată de reclamant Judecătoriei Sânnicolau Mare, aceasta a deschis un dosar atât pentru Viorel C. cât și

pentru Ioan C., ambii învinuiți de loviri sau alte violențe, în sensul art. 180 alin. (2) din Codul penal.

79. Printr-o adresă din 25 septembrie 2000, Parchetul militar teritorial comunica Judecătoriei că dispozitivul hotărârii din 4 septembrie 2000 indică în mod eronat faptul că Ioan C. a fost trimis în judecată alături de Viorel C., întrucât, conform deciziei Parchetului, în favoarea lui Ioan C. se pronunțase o hotărâre de neîncepere a urmăririi penale.

80. Judecătoria a fixat termen de judecată pentru 28 septembrie 2000, dispunând citarea reclamantului și a învinuiților Viorel și Ioan C.

81. La data înfățișării, reclamantul a fost sancționat cu amendă judiciară pentru perturbarea bunului mers al procesului penal, prin utilizarea de expresii injurioase și comentarii la adresa judecătorului, care a fost obligat să suspende ședința până la restabilirea ordinii în sală. Încheierea instanței nu a precizat expresiile folosite de reclamant la momentul ascultării sale. Reclamantul nu a fost asistat de avocat în cadrul acestei proceduri.

82. După reluarea ședinței de judecată, instanța a luat act de cererea reclamantului de strămutare a cauzei, decizând să o înainteze Curții Supreme de Justiție. În acest sens, a pronunțat amânarea cauzei pentru data de 26 octombrie 2000.

83. Reclamantul nu s-a prezentat la termenul din 26 octombrie 2000.

84. Instanța a dispus amânarea cauzei pentru 30 noiembrie 2000, cererea de strămutare nefiind încă soluționată de Curtea Supremă de Justiție. Instanța a dispus de asemenea citarea reclamantului la următorul termen.

85. Din dosarul prezentat de Guvern rezultă că reclamantul nu a fost citat la termenul din 30 noiembrie 2000.

86. La data respectivă, instanța a amânat din nou cauza, pentru 11 ianuarie 2001, dispunând citarea corespunzătoare a reclamantului.

87. La 11 ianuarie 2001, reclamantul a adus la cunoștința instanței respingerea de către Curtea Supremă de Justiție a cererii sale privind strămutarea cauzei. Instanța a decis amânarea cauzei pentru 8 februarie 2001, pentru a solicita o nouă expertiză medico-legală a reclamantului.

88. La 8 februarie 2001, reclamantul a comunicat instanței că nu este de acord să fie supus unui nou examen medical la institutul local de medicină legală, îndoindu-se de imparțialitatea acesteia. Instanța a dispus amânarea cauzei pentru 22 februarie 2001, pentru administrarea de noi probe.

89. La 22 februarie 2001, instanța a amânat cauza pentru 15 martie 2001, pentru administrarea de probe suplimentare. Încheierea de ședință din 22 februarie 2001 indica lipsa părții vătămate. Instanța a precizat că, la fel ca și părțile prezente, reclamantul cunoștea data la care fusese amânată judecarea cauzei. Prin urmare, instanța nu a considerat necesară citirea reclamantului pentru ședința din 15 martie 2002.

90. În ceea ce îl privește pe reclamant, acesta a afirmat că s-a prezentat la termenul din 22 februarie 2001, însă că a fost îndepărtat din sala de judecată din ordinul judecătorului, fără a i se comunica data următorului termen. Ulterior, acesta a încercat în zadar să obțină informații cu privire la această dată, întrucât grefa a refuzat să i-o comunice oral, pe motiv că va fi citat în scris.

91. La 15 martie 2001, în lipsa părții vătămate, Judecătoria Sânnicolau Mare a dispus încetarea procesului penal privind învinuirile de rele-tratamente aduse lui Viorel C. și Ioan C., pe motivul lipsei nejustificate a părții vătămate la două termene consecutive, respectiv la 22 februarie și 15 martie 2001, urmând a considera plângerea prealabilă a acestuia ca fiind retrasă, conform art. 284¹ coroborat cu art. 11 alin. 2 lit. b) și 10 lit. h) din Codul de procedură penală.

92. Reclamantul a contestat hotărârea, afirmând că, fiind îndepărtat din sala de judecată, nu s-a putut prezenta la ședința din 22 februarie 2001 și că instanța nu l-a citat în mod corespunzător pentru termenul din 15 martie 2001.

93. Prin decizia din 25 iunie 2001, Tribunalul Timiș a respins recursul formulat de reclamant pe motiv că «din încheierea de ședință din 25 februarie 2001 nu reiese ca afirmațiile părții vătămate ar fi adevărate».

C. Sancțiunea disciplinară aplicată polițistului Costel L. și declanșarea cercetării penale împotriva acestuia în dosarul nr. 227/P/1999

94. În cursul lunii mai 1999, la o dată neprecizată Curții, D.R., ziaristă la postul local al TVR, a realizat un reportaj în comuna Beba Veche, avându-l ca protagonist pe reclamant. Aceasta l-a intervievat atât pe reclamant, cât și pe polițistul Costel L. În cadrul interviului acordat ziaristei, polițistul i-a prezentat acesteia un extras din cazierul judiciar al reclamantului. Ulterior, ziarista l-a chemat pe reclamant pentru a-i remite documentul, fără a-l fi utilizat în cadrul reportajului.

95. La 7 iunie 1999, reclamantul a depus plângere împotriva polițistului Costel L., pe motiv că i-a prezentat ziaristei D.R. un extras din cazierul său judiciar, care

conținea date cu caracter personal pe care le considera neconforme cu realitatea.

96. S-a dispus efectuarea unei cercetări disciplinare prealabile a polițistului.

97. La 5 iulie 1999, consiliul de judecată alcătuit din cinci ofițeri de poliție a stabilit că polițistul Costel L. a săvârșit o abatere disciplinară constând în remiterea extrasului de cazier judiciar al reclamantului ziaristei D.R. și în efectuarea în mod necorespunzător a actelor de cercetare penală privind furtul atribuit reclamantului la 4 aprilie 1999. Consiliul l-a sancționat pe polițist cu cinci zile de suspendare din funcție. În decizia consiliului se menționau următoarele:

„(...) În urma investigațiilor, rezultă că la 2 iunie 1999, Iambor Simion, cu domiciliul în Beba Veche, s-a deplasat la studioul Televiziunii Timișoara, unde ziarista [R.D.] i-a înmănat un extras din propriul cazier judiciar.

Acest extras îi fusese remis [ziaristei] de către polițistul L. Costel, cu rugămintea de a i-l restitui după finalizarea reportajului. După ce și-a primit cazierul, reclamantul l-a depus la Poliția Sânnicolau Mare.

Extrasul de cazier a fost adus la studioul local de televiziune cu încălcarea dispozițiilor Legii nr. 23/1971, în scopul incriminării [lui Simion Iambor]. Pe de altă parte, cu ocazia cercetării penale privind furtul comis de același Iambor Simion, polițistul L. Costel a încheiat un proces-verbal de cercetare la fața locului fără îndeplinirea actelor de procedură și fără a-i identifica pe cei doi martori asistenți, îngreunând astfel cercetarea penală prin nerespectarea unor elemente esențiale de formă și de fond.

[Consiliul] (...) constată încălcarea dispozițiilor Legii nr. 23/1971 și ale Deciziei nr. 0150/[...] și dezinteresul [lui L. Costel] față de îndeplinirea obligațiilor profesionale și îmbunătățirea capacităților profesionale. (...)”

98. Printr-o adresă din 5 ianuarie 2000, inspectorul-șef S., din cadrul Direcției județene de poliție Timiș, răspundea plângerii depuse de reclamant la Ministerul de Interne. Acesta îi aducea la cunoștință reclamantului faptul că s-a procedat la verificările necesare privind «aspectele semnalate referitor la comportamentul abuziv al polițistului [L. Costel], cu luarea împotriva acestuia a unor măsuri disciplinare de către Direcția județeană de poliție».

99. În urma plângerii reclamantului din 7 iunie 1999, s-a deschis dosarul de cercetare penală nr. 227/P/1999.

100. În declarația sa din 10 august 1999, polițistul Costel L. menționa următoarele:

„Iambor Simion a denigrat prin toate mijloacele posibile activitatea organelor de poliție, astfel încât ziaristii de la